

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

L'esperança continua

Hem acabat ja l'Any Sant, el Jubileu de l'Esperança. Va ser el papa Francesc qui va convocar aquest any jubilar amb la butlla *L'esperança no defrauda* (Rm 5,5). Amb aquest títol assenyalava el motiu i el missatge central d'aquest jubileu. El pontífex era prou conscient que en la nostra societat actual el sentit de l'esperança s'estava afeblint, i que calia, per tant, reforçar-la i especialment ancorar-la en l'amor de Déu, que n'és la base el seu fonament.

Al llarg d'aquest any el Jubileu de l'Esperança ha marcat l'acció de l'Església en els seus diversos àmbits. A la diòcesi ho hem viscut amb la participació en diferents peregrinacions a Roma. Em plau recordar el jubileu dels joves, en el que vaig tenir el goig de participar acompanyant els 700 joves de la diòcesi que s'hi feren presents a Roma, especialment a Tor Vergata, en la Vetlla de Pregària i la Missa presidides pel Sant Pare els dies 2 i 3 d'agost. També hi hem estat presents en diversos jubileus a la Ciutat Eterna, per exemple en el jubileu dels catequistes, el dels migrants, el que aplegà els mestres i professors de religió, el de les escoles catòliques, el jubileu dels moviments, i també el dels diaques, els seminaristes i els preveres.

A la nostra diòcesi hem tingut tres temples jubilaris que han acollit nombrosos grups i persones concretes. Han estat la Catedral a Terrassa, el Santuari de la Sa-

lut a Sabadell i la parròquia de Sant Esteve a Granollers. Un dels pelegrinatges més especials va ser la celebració al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de la missa d'acció de gràcies amb motiu de la cloenda dels actes del vintè aniversari de la creació de la diòcesi, el passat 15 de juny, una veritable trobada diocesana de

i tancat. I no és pas així. Com he anat recordant aquests dies, i especialment en la Missa de cloenda a la Catedral, s'ha acabat l'any de l'esperança, però l'esperança continua. Perquè l'esperança no és un missatge més, o un objectiu, entre d'altres, per ser treballat i avaluat. L'esperança és una virtut teològica, al costat de la fe i la caritat, i la seva presència és permanent entre nosaltres.

El fet que li hàgim dedicat un any de reflexió i celebració, ha estat per enfortir-la encara més, perquè continua essent un dels motors de la nostra vida cristiana. L'esperança ens ajuda a treballar dia a dia per un futur millor segons el disseny diví, l'esperança ens fa donar gràcies a Déu perquè, amb la seva presència, sosté les nostres petites esperances dia a dia. L'esperança ens fa mirar el món per no caure en la temptació del cansament o del desànim, o per sentir-nos superats per les dificultats, com ens recordava el papa Francesc. L'esperança ens capacita per ajudar a trans-

formar les realitats de dolor, de foscor, de pecat, que hi ha al nostre món en signes de l'amor de Déu.

L'any de l'esperança s'ha acabat, és veritat, però l'esperança continua entre nosaltres. Us convido, en aquest any nou que acabem de començar a demanar la virtut de l'esperança, a mantenir-la i exercitar-la en la nostra vida de cada dia.

fraternitat eclesial, en la que ens aplegarem cristians de les parròquies, delegacions, comunitats i moviments tant del Vallès Oriental com del Vallès Occidental.

Correm el risc però de pensar que tot això ja s'ha acabat. I semblantment al que succeeix quan es passa d'un curs a l'altre, podríem pensar que ara cal cercar un nou missatge perquè aquest ja s'ha treballat

ENTREVISTA

Espiritualitat a l'arquitectura

JAVIER MURIEL

L'arquitecte tècnic Javier Muriel, que actualment viu a Mèxic, és un apassionat de l'obra d'Antoni Gaudí, i també de la seva persona, sobretot des del moment en què va descobrir els seus valors i «com transmet, a través del simbolisme, la seva relació amb Déu». Muriel, que va cursar un mestratge sobre Patrimoni de l'Església a la Facultat Antoni Gaudí (AUSP), explica que la vida espiritual de Gaudí l'expressa per mitjà de l'arquitectura. «Gaudí és un místic», afirma.

Per què t'apassiona la vida i l'obra d'Antoni Gaudí?

Perquè és capaç de transmetre una cosa que és difícil de transmetre, com són els valors i aquesta espiritualitat que ell viu des de molt petit. Va anar als Escolapis de Reus, on va aprendre l'Ofici Parvo de la Mare de Déu, i amb el temps és capaç de ser una persona a la recerca de noves formes d'arquitectura, però que lliga molt també a la recerca de Déu dins seu.

I per què tenies la necessitat d'estudiar la seva arquitectura?

L'arquitectura de Gaudí és molt simbòlica. Té molts símbols que expressen realitats que et fan sentir, descobrir què hi ha darrere d'aquests símbols. Crec que és molt interessant apropiat-se a l'obra de Gaudí, i no només veure, no només mirar; s'ha de veure amb una intenció, contemplar-la. Contemplar l'obra de Gaudí és el que ens porta a aquesta realitat més profunda que hi ha darrere de la seva obra mateixa.

Litúrgia, oració i obres de Misericòrdia. Aquestes tres branques de la seva vida podrien apuntar el camí cap a la beatificació?

Bé, van ser fites importants, però sobretot el viure aquesta espiritualitat que ell vivia, aquesta fe amb una concreció en el seu treball, en la seva feina ben feta per Déu. Ell deia sempre que primer és l'amor, i que la tècnica ve després. Per fer les coses bé, el primer és l'amor. La seva vida espiritual la va integrant com a part de la seva arquitectura.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de BarcelonaQuè busquen els joves?
Una fe raonable

El 13 de novembre passat, a Madrid, va passar una cosa que convida a l'esperança. Més de sis-centes persones —la gran majoria joves— van omplir completament la parròquia del Bon Succés per assistir a la presentació d'un llibre de caràcter religiós: *Les evidències que Jesús és Déu*, del professor José Carlos González-Hurtado. No era un concert ni un festival ni un pelegrinatge: era la presentació d'un llibre que ofereix arguments històrics i científics sobre Jesús. Tot i així, l'església va quedar petita.

Què està passant perquè un dijous a la tarda tants joves decideixin reunir-se en un temple per escoltar raons sobre la fe? Potser estem presenciant alguna cosa més profunda que una moda: potser estem observant el desig d'una generació que cerca sentit, veritat i fonaments sòlids per creure. Davant d'un món saturat de pantalles, opinions ràpides i relats canviants, molts joves comencen a intuir que la fe cristiana no és un refugi sentimental, sinó un camí que pot il·luminar la ment i el cor.

A l'acte, un jove va demanar la paraula. No pas per plantejar dubtes, si-

nó per donar les gràcies. Va explicar que la seva conversió havia començat en llegir un llibre anterior de l'autor. El seu testimoni va emocionar molts dels assistents: en temps que semblen freds per a la fe, Déu continua tocant vides de manera discreta però real.

Potser aquesta escena, viscuda a Madrid, ressona també a Barcelona, on tantes parròquies acompanyen processos de cerca, grups joves, adoracions i catequesi que creixen silenciosament. El que es va veure a Madrid confirma una dada que els nostres pastors coneixen bé: quan als joves se'ls ofereix profunditat, bellesa i arguments veritables, responen. No busquen menys: busquen més.

Potser l'autèntica rebel·lia avui és creure. I creure no de qualsevol manera, sinó de manera raonada, conscient, lliure. L'Església té un tresor per oferir a aquesta generació inquieta: la certesa humil que Jesús és Déu i surt a trobar cada persona. Tant de bo sapiguem acollir, acompanyar i alimentar aquest despertar que, en silenci, ja ha començat.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Potente anuncio
de vida y esperanza

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El sábado 10 de enero es la fecha oficial de inicio de la celebración del octavo centenario del Tránsito de san Francisco de Asís. El 3 de octubre recordaremos, de manera especial el paso del santo a la vida eterna, sucedida aquel 1226 en la Porciúncula, capilla custodiada en la basílica de Santa María de los Ángeles en Asís.

Los últimos momentos de san Francisco en la tierra quedaron marcados con gestos supremos de fe en la paternidad de Dios, de reconciliación y de aceptación de «la hermana muerte corporal».

No se trata de un final, sino de una culminación: la confirmación definitiva de su camino de conformación a Cristo. La muerte recibida como hermana y vivida como último acto de fe y de amor, nos muestra que toda

vida es preciosa y que en el Señor encuentra un sentido nuevo y definitivo.

Hijos e hijas de san Francisco, presencia coral que manifiesta visiblemente la unidad y la riqueza carismática de la familia franciscana en el mundo, conmemoran el Tránsito como un acontecimiento central en la espiritualidad franciscana. Que la comunidad cristiana, todas las personas, jóvenes y ancianos, sanos y enfermos resulten fortalecidos por el rico testimonio de vida y esperanza.

Que nuestra Señora, Santa María, Reina de los Ángeles, interceda por nosotros y nos ayude a estar en el camino vivido por Francisco. El camino de este jubileo espiritual nos impulse a la confianza en Dios y al amor hacia los demás.

Lectures
de la missa
diària
i santoral

12. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[1Sa 1,1-8 / Sl 115 / Mc 1,14-20]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucçí, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí; beat Pere-Francesc Jarnet, prev.

13. ■ Dimarts [1Sa 1,9-20 / Sl: 1Sa 2 / Mc 1,21b-28].

Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església. Sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. ■ Dimecres [1Sa 3,1-10.19-20 / Sl 39 / Mc 1,29-39].

Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. V aC); santa Macrina; beat Pere Donders, prev. redemptorista.

15. ■ Dijous [1Sa 4,1-11 / Sl 43 / Mc 1,40-45].

Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. IV); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI); sants Habacuc (s. VII aC) i Miquees (s. VIII aC), profetes; sant Efisi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.; sant Francesc Fernández Capillas, prev. dominicà i mr.; beat Jaume de Villa, rel. servita.

16. ■ Divendres [1Sa 8,4-7.10-22a / Sl 88 / Mc 2,1-12].

Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscilla (s. I), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. □ Dissabte [1Sa 9,1-4.10b.17-19; 10,1a / Sl 20 / Mc 2,13-17].

Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca. Santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ † Diumenge vinent, II diumenge de durant l'any (lit. hores: 2a setm.)

[Is 49,3.5-6 / Sl 39 / 1Co 1,1-3 / Jn 1,29-34]. Sant Volusà, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.; sant Jaume Hilari Barbal, rel. La Salle i mr.

EL BAPTISME DEL SENYOR

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca».

Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R.

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / i seu el Senyor, rei per sempre. R.

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Nazaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passa pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell».

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 3,13-17)

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Soc jo el qui necessito que tu em bategis. ¿Com és que tu vens a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer».

Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

Lectura del libro de Isaías (Is 42,1-4.6-7)

Así dice el Señor: «Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, a quien prefiero. Sobre él he puesto mi espíritu, para que traiga el derecho a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, el pábilo vacilante no lo apagará. Promoverá fielmente el derecho, no vacilará ni se quebrará, hasta implantar el derecho en la tierra, y sus leyes que esperan las islas.

Yo, el Señor, te he llamado con justicia, te he cogido de la mano, te he formado, y te he hecho alianza de un pueblo, luz de las naciones. Para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la prisión, y de la mazmorra a los que habitan en las tinieblas.»

Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R.

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R.

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo un grito unánime: «¡Gloria!» / El Señor se sienta por encima del aguacero, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Está claro que Dios no hace distinciones; acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envio su palabra a los israelitas, anunciando la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 3,13-17)

En aquel tiempo, fue Jesús de Galilea al Jordán y se presentó a Juan para que lo bautizara. Pero Juan intentaba disuadirlo diciéndole: «Soy yo el que necesito que tú me bautices, ¿y tú acudes a mí?» Jesús le contestó: «Déjalo ahora. Está bien que cumplamos así lo que Dios quiere.»

Entonces Juan se lo permitió. Apenas se bautizó Jesús, salió del agua; se abrió el cielo y vio que el Espíritu de Dios bajaba como una paloma y se posaba sobre él. Y vino una voz del cielo que decía: «Este es mi hijo, el amado, mi predilecto.»

COMENTARI

L'Esperit reposa damunt nostre

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

Fa cinc dies celebràvem l'Epifania o manifestació universal, quan els mags «seguint una estrella, van veure el nen amb Maria, la seva mare» (Mt 2, 1-11). Era la segona vegada que celebràvem Nadal. Avui, amb el Baptisme del Senyor al Jordà, és la tercera i darrera manifestació del misteri: «El cel s'obrí... i una veu deia des del cel: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut"» (Mt 3,17).

Encara que contemplem no un Jesús infant sinó adult, avui és Nadal. No celebrem l'aniversari sinó el Misteri. L'evangeli no és una cosa de criatures sinó de tots, infants, joves i adults amb l'esperit tendre dels nens, l'aridesa dels joves i la maduresa dels adults.

«Jesús vingué des de Nazaret i Joan el batejà en el Jordà» (Mc 1,9). És un gest madur, responsable de Jesús que era del poble, que s'havia fet igual en tot menys en el pecat i ens volia salvar des de dins. I com el poble, la humanitat, som pecadors, el Senyor baixà a l'aigua, la santificà i li donà la capacitat d'engendrar i salvar fills de Déu. Per part de Déu és la plenitud de la salvació i, per part nostra, de tota la humanitat, és un inici irreversible. La pedagogia de Déu pot semblar-nos lenta però segueix les possibilitats reals que no sempre ens resulten ideals. És una marxa lenta però no retrocedeix mai; és la marxa del Baptisme assumit com un gest madur.

A vegades ens sentim forts, poderosos, autosuficients i ens costa de no alçar la veu, no respectar la canya que s'esberla i de no apagar el ble que fumeja, vacil·la. Ens costa portar el dret amb fermesa, sense defallir, d'esforçar-nos per fer que els cecs hi vegin, d'alliberar els empresonats i treure del calabós els qui viuen a la fosca. Aquests són els signes cristians i els hem de vetllar, protegir i multiplicar.

El camí és lent i difícil però l'Esperit que no defalleix reposa damunt nostre i ens hi envia. L'Esperit és maduresa. El Baptisme ens fa fills de Déu, ho hem après de petits. Que de grans no ens cansem d'aprendre què vol dir ser batejats, ni d'escoltar la veu del Pare, ni el testimoniatge del Baptista que ens presenta Jesús com el Fill de Déu, fent-nos als homes fills en el Fill «que per nosaltres i per la nostra salvació baixà del cel» (Crec Nicè-Constantinopolità).

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dijous 15 de gener, a les 11 h. Reunió de la Comissió de Vida Consagrada en el Bisbat. / **A les 12 h.** reunió del Servei diocesà d'abusos de menors i adults vulnerables en el Bisbat.

Dissabte 17 de gener, a les 10 h. Reunió de l'equip sinodal diocesà en el Bisbat. / **A les 20 h.** confirmacions a Canovelles.

Diumenge 18 de gener. Inici de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. / **A les 12 h.** confirmacions a Santa Engràcia de Montcada.

Diumenge i dilluns 18 i 19 de gener. Trobada de formació de preveres joves a Caldes de Montbui.

Notícies

Cloenda de l'Any Jubilar. El diumenge 28 de desembre, el bisbe Salvador va presidir la Missa a les 20 h a la Catedral amb motiu de la Cloenda de

l'Any Jubilar 2025. El prelat va recordar en les seves paraules que tot i que acaba l'any jubilar dedicat a l'esperança, l'esperança no s'acaba i ha de continuar guiant la nostra singladura com a cristians.

A la diòcesi, aquest any, s'ha viscut amb la participació en diferents pelegrinatges a Roma, com el de joves a l'estiu, amb prop de 700 diocesans, però també s'hi ha estat present en els jubileus dels catequistes, dels migrants, dels professors de religió, de les escoles catòliques, dels moviments, dels diaques, dels seminaristes i dels preveres. I els tres temples jubilaris diocesans, la Catedral, la Salut i Sant Esteve de Granollers han acollit grups i persones que hi ha pelegrinat. Uns dels pelegrinatges més especials va ser la celebració al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de la missa d'acció de gràcies amb motiu de la cloenda dels actes del vintè aniversari de la creació de la diòcesi, el propassat 15 de juny, una veritable trobada diocesana d'autèntica fraternitat eclesial.

Trobada de Nadal del clergat. El dilluns 29 de desembre va tenir lloc la tradicional trobada de Nadal del clergat de la diòcesi. Preveres i diaques es trobaren al matí al Bisbat en una jornada de reflexió sobre l'espiritualitat

del ministre ordenat en el context social i religiós actual, i es compartiren pistes i concrecions per a viure-la. Seguidament tingué lloc el dinar de germanor en un restaurant amb la participació també dels seminaristes de la diòcesi.

Terrassa participa a la trobada de Nadal de Taizé.

Des de la Delegació de Joventut ha participat un bon grup de joves de la diòcesi a la 48a Trobada de Nadal que organitza la Comunitat de Taizé entre els dies 27 de desembre i 2 de gener. Enguany ha tingut lloc a París. Els 25 joves de la diòcesi han estat hostatjats a cases particulars i han participat a les trobades de pregària i celebracions organitzades a la capital francesa.

El bisbe celebra l'Epifania a la Catedral. El dimarts 6 de gener, el bisbe Salvador va celebrar la solemnitat de l'Epifania del Senyor, a les 12 h, a la Catedral. Prèviament, el dia 27 de desembre, havia rebut al patge Xiu-Xiu a la mateixa Catedral, acompanyat d'un gran nombre d'infants i famílies que entregaren les seves cartes al pat-

ge dels reis mags. La tradició d'aquest patge compleix enguany 75 anys i està organitzat pel Centre Cultural i Social, que forma part de la Fundació Centre Social Catòlic de Terrassa.

A més a més...

Reunions amb els ecònoms de les parròquies. Durant aquesta setmana i la següent es convoquen els ecònoms de les parròquies per informar i preparar la documentació econòmica anual que cal presentar en aplicació de la transparència i rendició de comptes. Es convocaran reunions en el Bisbat, a la Puríssima de Sabadell, a Sant Cugat del Vallès i a Sant Esteve de Granollers per facilitar-ne l'assistència.

Presentació del document del papa Lleó sobre l'educació catòlica. Durant aquest mes de gener es presentarà i es treballarà en els claustres de professors de les escoles de la diòcesi (Fundació Escola i Vida) la carta apostòlica *Dissenyar nous mapes d'esperança* del papa Lleó XIV sobre l'educació catòlica.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

La esperanza continúa

Hemos terminado ya el Año Santo, el Jubileo de la Esperanza. Fue el papa Francisco quien convocó este año jubilar con la bula *La esperanza no defrauda* (Rm 5,5). Con este título señalaba el motivo y el mensaje central de este jubileo. El pontífice era muy consciente que en nuestra sociedad actual el sentido de la esperanza se estaba debilitando, y que era necesario, por tanto, reforzarla y especialmente anclarla en el amor de Dios, que es su base y su fundamento.

A lo largo de este año que ya ha terminado, el Jubileo de la Esperanza ha marcado la acción de la Iglesia en sus diversos ámbitos. En la diócesis lo hemos vivido con la participación en diferentes peregrinaciones a Roma. Recordamos especialmente el jubileo de los jóvenes, en el que tuve el gozo de participar acompañando a los cerca de 700 jóvenes de la diócesis que se hicieron presentes en Roma, especialmente en Tor Vergata, en la Vigilia de Oración y la Misa presididas por el Santo Padre los días 2 y 3 de agosto. También hemos estado presentes en varios jubileos en la Ciudad Eterna, por ejemplo, en el jubileo de los catequistas, el de los migrantes,

el que reunió a los maestros y profesores de religión, el de las escuelas católicas, el jubileo de los movimientos, y también el de los diaconos, los seminaristas y los presbíteros.

En nuestra diócesis hemos tenido tres templos jubilaes que han acogido a numerosos grupos y personas concretas. Han sido la Catedral en Terrassa, el Santuario de la Virgen de la Salud en Sabadell y la parroquia de Sant Esteve en Granollers. Una de las peregrinaciones más especiales fue la celebración en el Santuario de la Salud de la misa de acción de gracias con motivo de la clausura de los actos del vigésimo aniversario de la creación de la diócesis, el pasado 15 de junio, un verdadero encuentro diocesano de fraternidad eclesial, en el que nos reunimos cristianos de las parroquias, delegaciones, comunidades y movimientos tanto del Vallès Oriental como del Vallès Occidental.

Corremos el riesgo sin embargo de pensar que todo esto ya ha terminado. Y similarmente a lo que sucede cuando se pasa de un curso a otro, podríamos pensar que ahora es necesario buscar un nuevo mensaje porque éste ya se ha tra-

bajado y acabado. Y no es así. Como he ido recordando estos días, y especialmente en la Misa de clausura en la Catedral, ha terminado el año de la esperanza, pero la esperanza continúa. Porque la esperanza no es un mensaje más, o un objetivo, entre otros, para ser trabajado y evaluado. La esperanza es una virtud teológica, junto a la fe y la caridad, y su presencia es permanente entre nosotros.

El hecho de que le hayamos dedicado un año de reflexión y celebración ha sido para fortalecerla aún más, porque sigue siendo uno de los motores de nuestra vida cristiana. La esperanza nos ayuda a trabajar día a día por un futuro mejor según el designio divino, la esperanza nos hace dar gracias a Dios porque, con su presencia, sostiene nuestras pequeñas esperanzas de cada día. La esperanza nos hace mirar al mundo para no caer en la tentación del cansancio o de la rutina, o para sentirnos superados por las dificultades, como nos recordaba el papa Francisco. La esperanza nos capacita para ayudar a transformar las realidades de dolor, de oscuridad, de pecado, que existen en nuestro mundo en signos del amor de Dios.

El año de la esperanza ha terminado, es verdad, pero la esperanza continúa entre nosotros. Os invito, en este nuevo año que acabamos de empezar, a pedir la virtud de la esperanza, a mantenerla y ejercitarla en nuestra vida de cada día.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

